

21/7/2010

דניאל אחיין אהוב

דניאל היה לי אחיין אהוב ויקר.
תמיד חשקתי באח קטן,
וכשדניאל נולד, אחיין ראשון ואני עדיין ללא מחויבויות משפחתיות,
יכולתי להתפנות אליו הרבה.

אומנם תמיד היינו במקומות שונים:
כשדניאל נולד בירושלים אני הייתי בחיפה,
וכשעברו לחיפה אני נדדתי לירושלים;
אבל אולי דווקא הידיעה שהמפגשים הם קצרים,
הפכו אותם לכל-כך אינטנסיביים ואיכותיים.

הרבה סופי שבוע הייתי עם דניאל ברמת יצחק;
משחקים בבית,
הולכים ביחד לגן בחוץ,
אמבטיות, סיפור, והשכבה לישון
(תמיד על הידיים כי זה לא מתפקידו של דוד להרגיל להירדם במיטה),
ובייבי-סיטרים בערבי שישי שאפשרו לאמא ואבא קצת לצאת.

היו לנו הרבה שובביות משותפות.
מדניאל הם הוציאו הרבה חיוכים,
ממני הוציאו את הילדות שבי,
ואת אמא ואבא הוציאו מדעתם;
וכך, למשל, רק דניאל ואני ידענו למה הוא אינו רוצה לאכול צהרים בשבת
אצל סבתא וסבא –
כי איך אפשר אחרי ביצי השוקולד עם ההפתעות ומיני ממתקים אחרים שאכלנו
ביחד בסתר.

השעות הרבות ביחד והדברים המשותפים שחווינו
היו תמיד בשקט וברוגע.
בהתחלה כי דניאל עוד לא דיבר,
ובהמשך כי זה היה אופיו.
ואם יש משהו שבכל זאת אמר הרבה,
עם החומד של הילד שמתחיל לבנות לו אוצר מילים,
זה השם שקרא לי - עיגו - כי עוד לא ידע לבטא עוזי.

דניאל גדל ופנה למעגלים החברתיים שלו,
ואני למסגרת המשפחתית שהקמתי.
והגם שהתמיד במיעוט הדיבור –
הרי שבשיחות הטלפון ובמפגשים המשפחתיים הרגשתי,
ואני חושב שהיית זו תחושה משותפת לשנינו,
שהיחסים המיוחדים, ההבנה,
והדאגה שלי אליו שניטעו בשנות הילדות של דניאל
מלווים אותנו כל העת.

זאת לא הייתה רק התחושה שלי.
כשדניאל התלבט על דרכו בצבא,
וניגש לוועדות הרפואיות שיאפשרו לו להתגייס ליחידה קרבית,
פנתה אלי סבתא וביקשה שאדבר על ליבו שיותר על המסלול הזה;
היא אמרה לי: עוזי, לך דניאל יקשיב.

ידעתי כמה בוגר ורציני דניאל,
מבין את משמעות השירות בצבא ואת זה שבגולני בפרט.
למרות היחסים המיוחדים בינינו,
חשבתי שלא אוכל לשנות מבחירתו,
והוא יתמיד במטרה שהציב לעצמו.

לכן, למרות שסבתא ביקשה,
לא דיברתי איתך דניאל.
הסיכוי, וגם הקלוש ביותר, שאולי כן היית מקשיב לי
מלווה אותי כבר ארבע שנים מאז אותן שתי מילים בשיחת הטלפון
מאבא בחיפה לאמא בירושלים "דניאל נהרג".

אוהב, חושב, ומתגעגע מאוד בין אם נמצא קרוב או רחוק.

דוד עוזי